

(Allaha rüşvət)

Həmədan ölkəsində xud əlan
Vardı bir qəryə, xəlqi çox nadan...
Bir il ol qövmə rəht olur baran-
Ki, qalırlar səfilü sərgərdan.
Edir ol qövmi-zar cəmiyyət-
Ki, gərək tanrıya verək rüşvət,
Ta bizə göydən endirə baran.
Bir qədər simü zər qılıb saman,
Bağlayıb dəstmalə simü zəri.
Kətxuda azim oldu mövlayə,
Düşdü biçarə kuhü səhrayə.
Gəzdi səhrani zarü sərgərdan,
Əldə rüşvət, özü xuda-cuyan.
"Rəbbi ərni" ¹
Nagəhan bir səvarə oldu əyan.
Demə kim, bir əmiri-şahsəvar
Eyləyibmiş o gündə əzmi-şikar.
Əldə şahini-ahənin mixləb,
İki tazi yanında tövqi zəhəb.
Görcəyin ol əmiri-zişani,
Tutdu heyrət o mərdi-nadani.
Belə fikr etdi kim, xudadır bu,
Dedi kim, dərdimə dəvadır bu.
Yürüyüb səcdə qıldı ol kövdən,
Dedi: - Ey xalığı-zəminü zəməni!
Məni göndərdi bir bölük fəqərə,
Ərz edirlər ki, ey şəhi-vala,
Bu qədər simü zərdir rüşvətimiz,
Yoxdu bundan füzunə qüdrətimiz.
Bizə barani-rəhmət eylə əta,
Nari-rəht ilə yanmasın fəqərə.
Ol əlün üstə Cəbrailə qəsəm,
Bu iki şux Əzra ilə qəsəm.
Bizi rəhmətdən eyləmə növmid,
Qifli-məqsudə şəfqətində kilid.
Bildirdi kim, əqli yoxdu, müxtəsəri,
Aldı, etdi qəbul simü zəri.
Dedi: - Oldu qəbul rüşvətümüz,
Yaxşı niyyətdü, qorxma, niyyətdüz.
Bu gələn cümə biqüsuru güman

deyib gəzirdi rəvan,

2 / 2